

DÅB – Guds kærtegn

Af sognepræst Lene Riger-Kusk

Kirkemagasinet Gunderup Nøvling Gistrup nr. 8 april-august 2019

Den, der er elsket, er ikke glemt

”Hov! I glemmer mig!” hørte jeg en lille pige sige en dag, jeg var i Netto. Hun var standset op lidt foran mig, mens hendes mor og mormor stilede målbevidst mod en af hylderne med spotvarer. Mormoderen vendte sig om: ”Nej, vi glemmer dig ikke.” ”Hvorfor ikk’?” spurgte pigen. ”Fordi vi elsker dig!”

Den, der er elsket, er ikke glemt. For den lille pige som for alle andre mennesker er det et fundamentalt behov at vide sig elsket.

Tegn på kærlighed er afgørende

At vide sig elsket er noget af det allervigtigste i livet. Og så er denne *viden* ikke engang nok. Vi har også brug for konkrete *tegn* på, at vi er elsket. Jeg så ikke den dag i Netto, om mormoderen strøg den lille pige over håret eller gav hende et kram, men jeg mødte dem igen oppe ved kassen, hvor de havde hinanden i hånden. Der er så mange tegn, vi kan give hinanden på vores kærlighed. Kærtegn kalder vi dem. Vi kan ikke undvære disse kærtegn. De er med til at bekræfte, at vi er elsket. Det er ikke nok at *sige* ”jeg elsker dig” eller at *vide*, at man er elsket. Vi behøver også konkrete, håndgribelige tegn på kærligheden.

Dåben – et guddommeligt kærtegn

Kærtegn viser os, at nogen holder af os, som dem vi er med hver vores stærke og svage sider. Har man prøvet at blive væk i Netto eller væk fra sig selv, eller har man prøvet at miste fodfæstet, eller kender man til, at livet kan være svært og hårdt at bakse med, så ved man også, at et kærtegn ofte er bedre end mange ord.

Det gælder mennesker imellem. Det gælder i forhold til Gud. Kristendommen fortæller om Guds kærlighed til os, sine menneskebørn, skabte som vi er i Hans billede. Vi har en hel bog, hvor vi kan læse om den kærlighed. Men selvom Bibelen fortæller os, at vi er elsket af Gud, så har vi også dér brug for tegn. Og sådan et tegn er dåben. Et guddommeligt kærtegn på, at vi er elsket af Gud.

Dåben – en livsknag og et følgeskab

Dåben er et konkret kærtegn, en livsknag at holde fast i, når vores lys truer med at gå ud. For i dåben får vi at vide, at vi hører til hos Gud. At han vil følges med os gennem hele livet, hvor end det fører os hen. Enhver forælder kender til frygten for, at ens barn en dag vælger veje, hvor man ikke længere kan følge det. Den samme frygt kender den pårørende til et psykisk sygt eller dement menneske. Der er veje og verdener, hvor vi ikke

kan følge hinanden, hvor gerne vi end vil. Der er tider og stunder i livet, hvor vi ikke kan andet end holde fast i den livsknag, som dåben er med løftet fra Vorherre selv om, at *Han* vil og kan følges med enhver, hvor end han eller hun bevæger sig hen. ”Se, jeg er med dig alle dage indtil verdens ende!” lyder hans ord ved døbefonten.

Dåben – et navn og et fællesskab

Alle har vi et navn. Et fornavn, som er vores eget, og som vores forældre har valgt til os, fordi de syntes, det var pænt og passede til os. Et efternavn, som vi deler med vores slægt, og som derfor fortæller noget om, hvem vi er i familie med. Disse to navne, fornavn og efternavn, kædes i dåben sammen med *Guds* navn, Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Dét navn har vi fælles med alle andre døbte.

Derfor er dåben også et tegn på det kristne *fællesskab*, som vi er en del af. Et fællesskab der både rækker tilbage i tiden til de første kristne og ud over landegrænser til kristne i hele verden. Et fællesskab, hvor vi hører sammen i Guds kærlighed. Et fællesskab, hvor vi ikke bliver glemt eller væk, fordi *Han* elsker os. Dåben er et kærtegn fra Gud i det høje til os at leve med i det lave. For Han finder det vigtigt med hver og én af sine menneskebørn.